

Kedves Testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A legtöbb ember számára az élet célja maga az élet, az életben maradás, az életnek, mint jó életérzésnek, jónak az átélése, ha lehet, minél hosszabban. Minél kevesebb kockázattal, szomorúsággal, erőfeszítéssel. Örömeik átélése, sajnos akár hajszolása, a veszedelmektől, kintől való menekülés. Aki így gondolkodik, gyakorlatilag azt vallja: azért élek, hogy biztosítsam az életemet, minél kellemesebbé tegyem, és másokat a magam szolgálatára valamennyire befogjak, és valamennyire uralkodjak mások felett. Elismertségre szert tegyek. Persze egy az egyben a legtöbb ember ezt be nem vallaná, vagy szégyenérzet okán, vagy pedig azért, mert életének bizonyos önzetlensége elaltatja őt annak felismerésében, hogy ez a vágya mennyire meghatározóan benne van, és hogy hányszor jutott már érvényre ez az elv életében.

Testvéreim! Ezt a felvezetésemet azért mondtam, mert a virágvasárnapi történetben Jézus markáns példáját adja annak, hogy az ő élete, életfelfogása mennyire más. Jézusra nem rászakadt a szenvedés, hanem öntudatosan ment a fővárosba. Tudta, hogy az elmúlt évek alatt nyilvános működése okán egyre többen már egyenesen a halálát akarják, és hogy itt Jeruzsálemben ezt a tervet véghez is lehet vinni. Tudta, hogy a papság ellene fog fordulni és a templomörség segítségével majd elfoghatják. Tudta, hogy a tömeg, amelyik provokálni fogja őt, hogy legyen földi értelemben király, ha majd látni fogja, hogy ő másként király, akkor csalódní fog, és majd szembefordul vele, ami jól jön a papságnak. Tudta, hogy a borzasztó szenvedések által és életének valószínűleg hamarosan bekövetkező megsemmisülése által nagyon jó fog következni ebből. Mégpedig az, hogy látni fogják majd az ő hiteles szeretetét és az emberiség büntől-haláltól való megváltását. Látni fogják majd feltámadását, ami az ő Messiás-mivoltát igazolja majd és záloga lesz az övéi feltámadásának.

Ilyen értelemben tehát Jézus szerint az élet célja a halál. És abból a feltámadás. Az alacsonyabb rendű élet halálba adása a magasabb rendűért. Aki meg akarja menteni az életét, elveszti, de aki az életét Jézusért, az ő evangéliumáért oda adja, az megnyeri. Tűzbe kell vetnünk életünk nyersanyagát, hogy abból nemes anyag formálódjon. Virágvasárnap tragikus története azt mutatja: A Messiás felé mutatott jóindulat kevésnek bizonyult annak a próbának tüzeiben, ahol az emberi elvárás alapvetően egy élhetőbb élet volt, akár politikai értelemben, akár más értelemben. A nép ugyanazzal a lelkesedéssel ünnepelte Jézusban azt, aki beteljesíti a komfortos élet megvalósítóját, mint amilyen lelkesedéssel 5 nappal később ünnepelte a zsidó papok és Pilátus, a római helytartó által kínált komfortos életet, ami a Jézussal való leszámolás által volt lehetséges. A nép ideológiai sodródása magától értetődő volt, hiszen ez a lelki igény, hogy én csak annyit akarok, hogy legyen nyugalom, béke, ez az igény szükségképpen előbb-utóbb rossz irányba viszi az embert. Az élet céljához ez kevés és téves elképzelés. Éppen ez a látszólag igényes, valójában nagyon is igénytelen elvárás az, ami miatt a mindenkor ember kiszolgáltatottjává válik minden olyan irányzatnak, hatalomnak, intézménynek, személynek, amelyik ezt próbálja biztosítani. Persze az is igaz, hogy a legtöbb ember emellé a kívánsága mellé egyéb, magasztosabb életcélokat is megfogalmaz, csak hogy a legnemesebb életcél is beszennyeződik ezzel az önző életcélal és tönkre is teszi az embert.

Királyságra vágyott az emberiség, hogy a vezetés terhé levegye a válláról az uralkodó, és állandóan csodálkozik, ha nem működik a királyság. Demokráciát hozott létre az ember, hogy az elnyomást megakadályozza és állandóan csodálkozik, hogy hogyan maradt meg az

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2023. április 2-án.

elnyomás immár magunktól irányítottan ennek ellenére. Létrehozta a pápaság intézményével a földi királyság mintájára Isten országát és csodálkozik, hogy rengeteg hívő ember nem találta meg ebben a rendszerben a helyét. Komfortosabb államot szeretett volna az emberiség, és miután a föld bizonyos országaiban sok évszázad kemény munkája által ez meg is valósult, most nem érti, hogy akkor miért is maradtak meg ott is a problémák? Fájdalommentes életre vágyott az emberiség, és ma már sokan élhetnek fájdalom nélkül időskorukig, mégis nem társult hozzá sem az elégedettség, sem a boldogság. Igazságos alkotmányra vágyott az emberiség, mégis a szeretetlenség vagy a közömbösség is elegendő már ahhoz, hogy a társadalom egésze rosszul működjön. Istenhez könyörög az emberiség segítségért, aki küldött, küld is Messiást, prófétákat, papokat, vagy hiteles hívőket, mégis megváltatlanul él az emberiség, mert ezzel a segítségvárással csak lerángatni akarja a maga lelki szintjére ezeket a segítőkészeket és nem felemelkedni akar az ő segítségükkel. Jól mutatja ezeknek a szomorú igazságoknak a valóságát egyébként az is, hogy a lassan negyed évszázados ittlétem alatt rengeteg koldusnak segítettem akár én, akár gyülekezetünk, de a templom küszöbét szinte egy sem volt hajlandó átlépni. Koldul az egyháztól a sok koldus, de mennyei kincs már nem kell nekik. Koldul Krisztustól az egyház maga is, de az, hogy az élet elvesztése által lelje meg örök életét: a mai napig túl kemény eledel. Sodródik az egyház is, mármint az intézményes egyház, nem bírja ki, hogy a tőle segítséget váró emberek milliárdjainak ne adja meg azt az evangéliumot, hogy a Jóisten látja életedben a jót, tehát majd üdvözülsz, és a rossznál meg, mivel van nálad rosszabb, így megint csak te majd üdvözülsz. Az egyház odaáll az ember és Jézus közé és azt hiszi, hogy közbenjáró Krisztus és az ember között, mert tolmácsolja az emberek imáit Jézus felé, miközben takarja Krisztust, mert nem mondja ki azt, amit Krisztus kér az embertől. Akadémiai szinten tanítjuk már, hogy miért érdemli meg az emberiség a jobb sorsot, de óvodás szintre süllyedt a megváltás teológia, amelyik az ítéletre méltó ember életének megmentését lenne hívatra meghirdetni. Összefogunk a különböző korokban világi ideológiákkal, mint például haza, vagy emberi jogok, de közben nyíltan valljuk már mi is, keresztyének, hogy Isten azt akarja, hogy a hazánk legyen a lelki otthonunk és a joginkért való harcban meg sem állhatunk a teljes egyenlőségig. Mintha ezektől a föld mennyei paradicsommá válna. És nem fordítva kellene lennie, hogy tudniillik keressétek először Isten országát, s a többi majd ráadásul megadatik. Sodródunk a hangulatainktól, ideológiáktól megszédülve.

Jézus ebből a sodródó életből akar megváltani minket örökkévaló életre, üdvösségre. A maga csodálatos életpéldáján keresztül tökéletesen mutatja meg, hogy a sodródás ellen csak az a jó, ha áldozatos az élet. Ha az ember nem adja fel az életét, ezt a bizonyos aranyosnak tűnő életét, hogy „engem ne zavarjanak, és akkor én is jó ember vagyok”, nos, ha nem adja fel ezt az életérzést, az ez utáni vágyat, akkor sérült lélekkel, beteg lélekkel, kárhóztos lélekkel éli életét. Jézus ezt a fajta vallási lelki életet ahhoz hasonlítja, mint amikor a rablók barlangjában a rablók biztonságban érzik magukat, de attól ők még rablók. Ráadásul azért is teszi rablóbarlanggá az ilyen vallásgyakorlat a templomot, mert elrabolja a lehetőséget attól, hogy aki valóban lélekben és igazságban szeretné Istent imádni, az ezt nyugodtan megtehesse. Jézus az ő cselekedeteivel radikálisan hirdette meg virágvasárnapon, hogy a hamis „én csak jól akarok élni” vágy szükségképpen Isten elleni lázadás.

Mi Istentől virágvasárnapi tömeg módján általában azt várjuk, hogy a jókat jutalmazza, a rosszakat meg büntesse meg, ehelyett azonban kegyelmének ideje alatt, a mi máig tart, a jókat áldozatul adja a rosszakért. Szeretnénk a kegyelem ideje alatt élni, de úgy, hogy az nekünk kedvezzen, vagyis a kis bűneinket bocsássa meg Isten, a mások nagy bűneit meg büntesse meg. De a kegyelem azt jelenti, hogy az én bűneimért Jézus ugyanúgy meghalt, mint másokéért. És hogy én a kegyelmet átélve többé már nem a világ megtisztulását akarom, hanem ezt a kegyelmet továbbadni. Áldozattal.

Áldozattal. Itt persze fel lehet hozni érvként azt, hogy a legtöbb ember áldozatos életet él. Ki a gyermekéért, ki a pártjáért, ki a hazájáért, ki az egyházáért, ki a fociklubjáért. A legtöbb ember valakiért, valamiért áldozatos életet él, úgyhogy a helyzet azért annyira nem rossz. Látszólag. Csakhogy Jézus nem erről az áldozatról beszél. Mert az, hogy áldozunk erre-arra, ezért-azért, ez magától értetődik. Persze itt máris nagy különbségek vannak, hogy ki mire és mennyit áldoz, de attól még igaz, hogy a legtöbb ember életében valamennyire komolyan szokott áldozni. Akár nemes célra is. De Jézus azt az áldozatot élte élénk és azt az áldozatot kéri az embertől, amelyik önmagát adja. Nem a feleslegéből – ezért elégtelen a gazdagok jótékonykodása, mint üdvösségre alap - és nem úgy, hogy az megtérüljön – ezért elégtelen a szeretteinkre pazarolt áldozat, aminél valamilyen szinten visszkapunk a rájuk pazarolt jóból. Jézus arra az áldozatra hívja az embert, aminek a nyeresége nem itt térül meg emberlétünkben, kényelemben, hanem csak a mennyben. A jutalom csupán az, hogy tehetem a jót. Jézus arra az áldozatos életre hívja az övéit, amelyik elszenved. Amelyik hosszútűró. Szelíd. Önmegtartóztató. Önmagát adja áldozatul e világnak, de nem komfortosabb jövőért. 2000 éve nem egy világhatalommá váló független Izráélért halt meg Jézus. Ma pedig nem halna meg egy világhatalommá váló Nagy-Magyarorszáért. Jézus nem a szebb jövőért halt meg. Hanem önmagát áldozattá téve élt kortársai közt, hogy a bűnösökért éljen és haljon. Na, ez: áldozat.

Testvéreim! Nevetve mondom, hogy ha ezt az áldozatos életet éljük, azt biztos, hogy nem tévesztjük össze a másfajta áldozatos élettel. De vajon hogyan tudná ezt az isteni áldozatos életet élni az, aki még nem fogadta be a szívébe a teljes kegyelmet? Sehogy. Első lépésként tehát fogadjuk szívébe a virágvasárnapi Jézust. Aki nem szebb jövőt hozott a világnak, hanem az értékes jelent és jövőt. Ha ez megtörtént, akkor már mi magunk is áldott eszközök lehetünk ebben a világban, hogy ne a szebb jövő harcosai legyünk, hanem Istennek kedves áldozatok. Önmagunk bűnös lelkét feláldozó, másokra valóban jó hatást gyakorló keresztyének. Ámen.